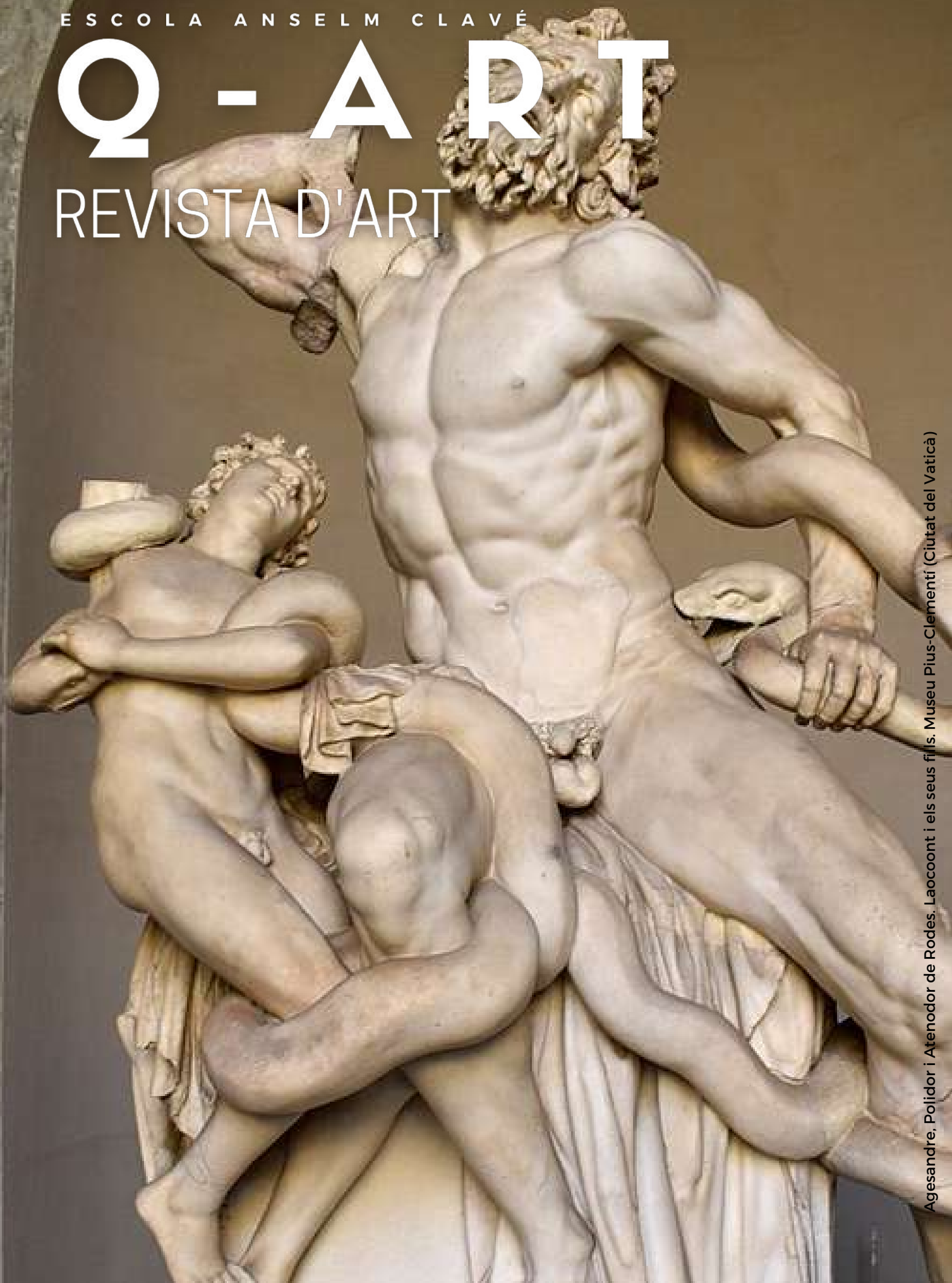

Q - A R T

REVISTA D'ART

Núm.21. Any 5. Mollet del Vallès, febrer de 2025.

Agessandre, Polidor i Atenodor de Rodes. Laocoont i els seus fills. Museu Pius-Clementí (Ciutat del Vaticà)

Q-ART

---

03 Pròleg

04 Kourós d'Anavyssos

05 Déu del cap Artemísion

07 Discòbol de Miró

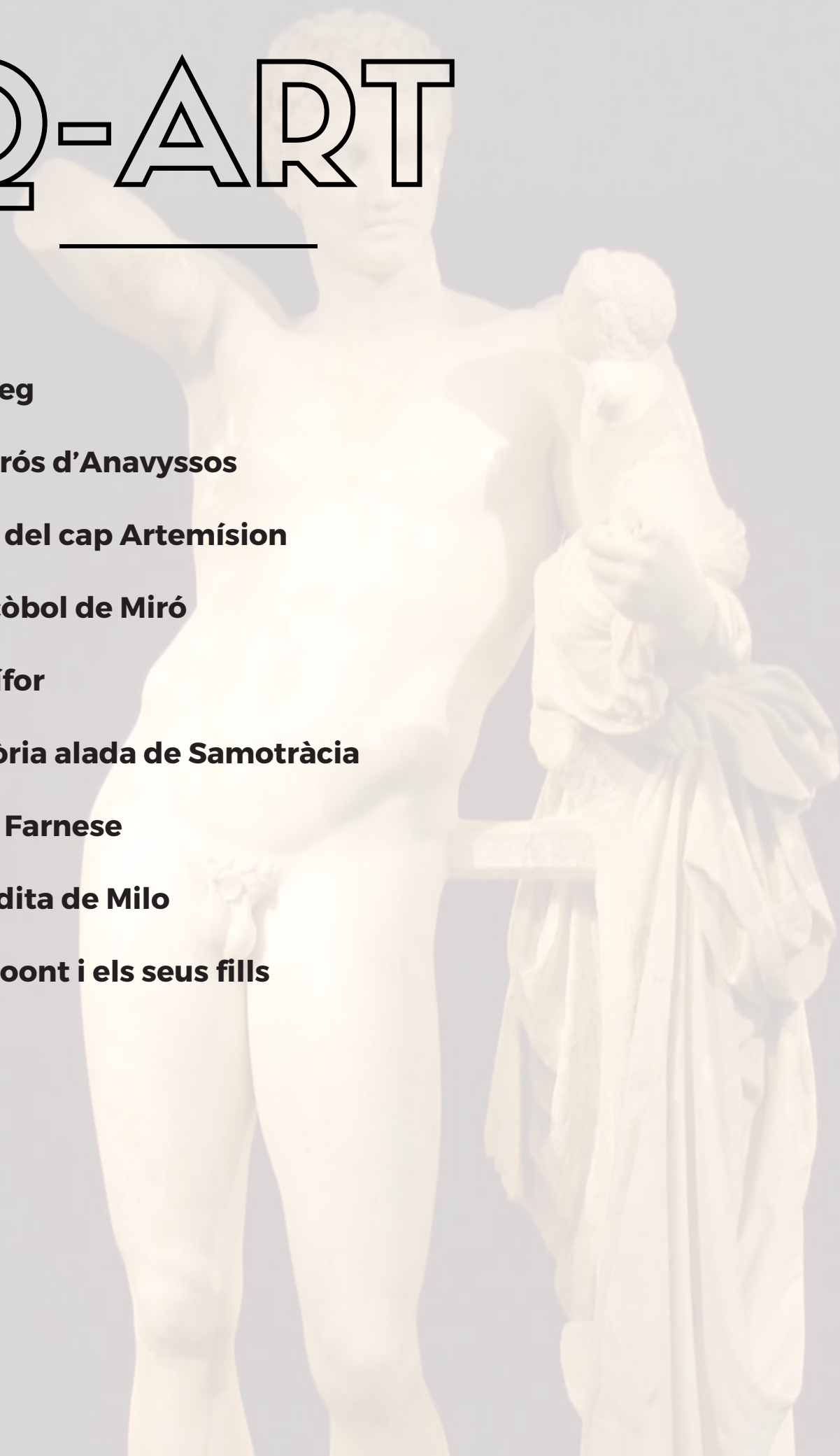
09 Dorífor

12 Victòria alada de Samotràcia

15 Toro Farnese

17 Afrodita de Milo

19 Laocoont i els seus fills

PREFACI

Benvinguts i benvingudes a un nou número de Q-ART, la revista d'expressió artística creada per l'alumnat de 4t d'ESO de l'Escola Anselm Clavé. Aquest projecte és una oportunitat per explorar el món de l'art des d'una mirada crítica, creativa i reflexiva. A cada edició, ens endinsem en una temàtica que ens permet conèixer i analitzar diferents períodes i formes artístiques, tot establint connexions amb el nostre present.

En aquesta ocasió, el tema central és l'escultura grega, una de les grans fites artístiques de la humanitat. Al llarg dels segles, la civilització grega va desenvolupar un estil escultòric que no només buscava la representació del cos humà amb fidelitat anatòmica, sinó que també aspirava a reflectir ideals de bellesa, harmonia i equilibri. Des de les formes hieràtiques del període arcaic fins al naturalisme perfecte del període clàssic i l'expressió dramàtica de l'hel·lenisme, l'escultura grega ha estat un referent indiscutible en la història de l'art.

En els articles que trobareu a continuació, l'alumnat ha treballat a fons diferents aspectes d'aquest art. Han estudiat les tècniques emprades pels escultors, com la talla en marbre i la fosa en bronze, així com els principals exponents d'aquesta disciplina. Així doncs, us proposem un recorregut per la Grècia antiga a través de les figures de Fídies, Praxítel·les, Míró i Policlet, entre d'altres. Aquests artistes van transformar la pedra i el metall en obres plenes de moviment, emoció i sofisticació tècnica, creant escultures que encara avui ens captiven.

Però l'impacte de l'escultura grega no es limita al seu temps. La seva influència ha perdurat al llarg dels segles, inspirant els artistes del Renaixement, com Miquel Àngel i Donatello, que van recuperar els cànons clàssics per donar forma a les seves pròpies creacions. Posteriorment, el Neoclassicisme, amb escultors com Antonio Canova, va reafirmar aquests ideals estètics, reinterpretant-los per a una nova època. Avui dia, les formes clàssiques continuen sent un referent en el món de l'art, el disseny i fins i tot el cinema, recordant-nos que els ideals estètics de la Grècia antiga encara defineixen el nostre concepte de bellesa i proporció.

Aquesta revista no només és un recull d'articles i reflexions, sinó també una mostra del treball rigorós i la creativitat del nostre alumnat. A través de la recerca, l'anàlisi i la crítica, han donat vida a les formes atemporals de l'escultura grega i han explorat la seva vigència en l'actualitat. Confiam que aquesta edició us permeti apreciar la grandesa d'aquest art i, alhora, reflexionar sobre la seva influència en el món contemporani.

Us convidem a gaudir d'aquest viatge artístic i a deixar-vos captivar per la majestuositat i la perfecció de l'art grec. Esperem que aquesta edició sigui tan inspiradora per a vosaltres com ho ha estat per a nosaltres en el seu procés de creació.

KOURÓS D'ANAVYSSOS

525 a.C.

El Kourós d'Anavyssos és una destacada escultura grega del període arcaic que representa un jove atleta nu i dempeus, tallat en marbre amb una gran destresa tècnica. Aquesta obra reflecteix l'habilitat dels escultors grecs en l'ús d'eines com el punter, el cisell i el trepà, que van permetre aconseguir una definició acurada dels volums i els detalls anatòmics.

Com en la majoria de les escultures arcaiques, el Kourós d'Anavyssos manté una frontalitat rígida i una marcada simetria, característiques heretades de l'art egipci. Tot i així, en aquesta peça ja es percep una evolució cap a un major naturalisme, especialment en la representació del cos, on les formes es perfilen amb més suavitat i els volums es modelen amb un cert efecte tridimensional. La rigidesa pròpia dels primers kourós es veu atenuada per una major fluïdesa en les línies i una subtil tensió en la musculatura, preludi del realisme que caracteritzarà l'escultura clàssica.

Aquesta obra té una funció funerària, ja que va ser creada per honorar Kroisos, un jove guerrer caigut en combat. Datada cap al 525 aC, pertany a l'etapa final del període arcaic, moment en què els escultors grecs començaven a allunyar-se de les formes esquemàtiques per apropar-se a una representació més versemblant del cos humà. Malgrat la seva rellevància artística, l'autor d'aquesta escultura continua sent desconegut.

DÉU DEL CAP ARTEMÍSION

460 a. C

Ens trobem davant d'una imponent escultura de Posidó, datada al voltant del 460 aC i atribuïda, segons algunes teories, al escultor Kalamis, tot i que l'autor roman desconegut. Aquesta obra mestra de l'Estil Sever va ser descoberta el 1928 als fons marins prop del Cap Artemissió, resultat d'un naufragi ocorregut al segle I aC. Actualment, aquesta magnífica peça es troba exposada al Museu Arqueològic Nacional d'Atenes, on continua captivant els visitants amb la seva majestuositat i el seu valor històric.

Es tracta d'una escultura exempta, de volum rodó i estil naturalista idealitzat, elaborada en bronze mitjançant la tècnica de la cera perduda. Amb una impressionant alçada de 2,10 metres, l'obra representa el déu Posidó en el moment precís de llançar el seu trident, capturant una sensació de força i moviment. Tot i això, algunes interpretacions, menys probables, suggereixen que podria tractar-se de Zeus en l'acte de llançar un llamp, afegint una capa d'ambigüitat a la seva identificació.

En el marc de l'Estil Sever, aquesta obra simbolitza la transició entre la rigidesa pròpia de l'etapa arcaica i la fluïdesa que caracteritzarà el classicisme. Destaca pel seu realisme anatómic, especialment visible en la musculatura, la barba i el cabell, que abandona el geometrisme arcaic per abraçar la mimesi com a nou ideal de bellesa. Aquesta evolució reflecteix un canvi significatiu cap a una representació més naturalista i expressiva del cos humà.

DÉU DEL CAP ARTEMISION

El significat principal d'aquesta obra, com ja hem comentat, és la representació del déu Posidó. Tanmateix, el lloc de la seva troballa ens impedeix conèixer amb certesa la funció concreta que tenia aquesta escultura, així com la ubicació original per a la qual havia estat destinada. Això limita la interpretació del seu significat més enllà del merament decoratiu. Malgrat això, es considera possible que l'escultura tingués una funció commemorativa o votiva, vinculada a rituals o ofrenes en honor al déu.

Amb la victòria a la Guerres Mèdiques, Atenes comença una època d'esplendor en l'àmbit polític, econòmic i cultural que té el seu reflex en el món artístic. Pel que fa a

l'escultura, trobem una maduració en la representació, que ens portarà del període Arcaic cap al ple Classicisme, passant per aquesta etapa intermèdia, coneguda com Estil Sever, del qual n'és exemple aquest Posseidó. Dins de les seves característiques trobem un acostament a la natura, aollint el terme de mimesi com a concepte estètic, juntament amb altres com a proporció, harmonia i nombre. D'altra banda, els nous valors cívics exigeixen un domini de les passions, i on la virtut no ha de deixar mostrar les emocions, que es tradueix en allò que els grecs anomenaven ethos i observem en el gest contingut i serè de Posidó.

L'Estil Sever és un estat de maduració de les arts plàstiques que donarà lloc al Classicisme Ple, on naturalisme, mimesi, proporció, harmonia o ethos formaran un nou llenguatge estètic que es plasmarà en obres com el Dorífor de Políclel o el Discòbol de Mirón .

DISCÒBOL DE MIRÓ

450-460 a.C.

El Discòbol de Miró, creat entre el 450-460 a.C., és una obra clàssica grega amb un estil grec clàssic. Avui en dia no hi ha una escultura original, ja que no s'ha conservat. Tot i que s'han fet moltes còpies, no se sap com era la peça real, ja que cadascuna de les còpies mostra el cap en diferents direccions, és a dir, que cada una mira a un lloc diferent. Aquesta escultura, feta en bronze, es va elaborar amb la tècnica de foneria (bronze fos).

L'escultura és exempta i dempeus, és a dir, que està en vertical, representant un atleta grec en el moment de llençar un disc. Això simbolitza força, equilibri i concentració, així com l'ideal de bellesa física. Aquesta obra estava destinada a espais públics, com places o gimnasos.

La textura del bronze és llisa i polida, donant una sensació de fredor. L'escultura està feta per ser vista des de diferents angles, és a dir, que és exempta. D'altra banda, la llum que cau sobre l'escultura fa que la superfície brilli suaument, destacant els músculs i el moviment de l'atleta grec.

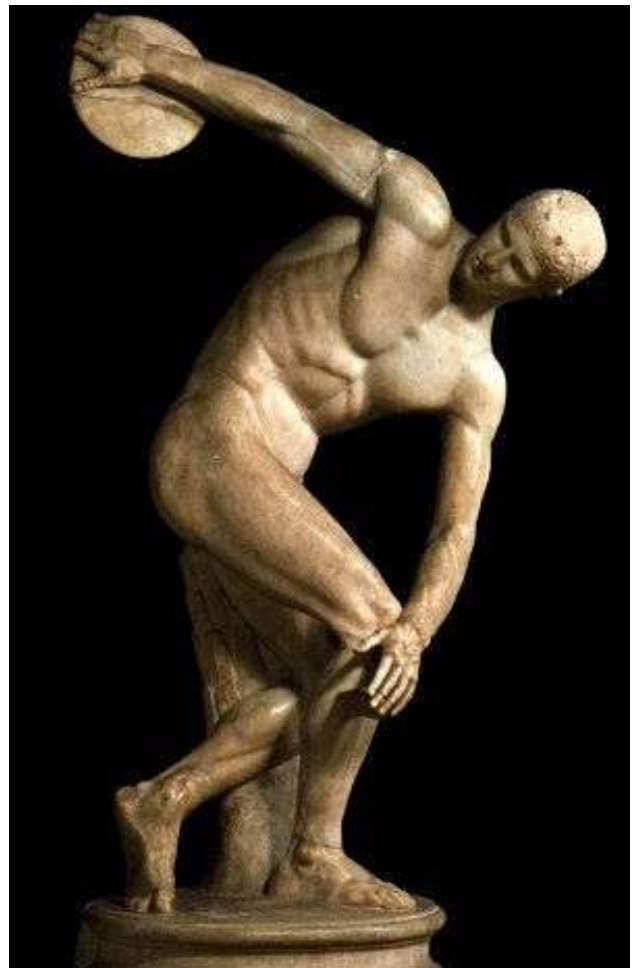
Pel que fa al color, encara que les còpies de marbre no tenen color, l'original de bronze tindria un to metàl·lic. L'escultura és figurativa, perquè mostra el cos humà de manera realista però amb un toc idealitzat, com si busqués la perfecció. L'anatomia està ben treballada, amb detalls en els músculs que fan que el cos quedi ben proporcionat. L'atleta està nu, seguint la tradició grega de mostrar la bellesa del cos sense roba. La cara de l'atleta reflecteix concentració, reflectint així un moment de màxima tensió.

DISCÒBOL DE MIRÓ

L'escultura té una finalitat tant mitològica com cívica, reflectint la importància dels ideals grecs sobre la bellesa, la força i l'harmonia. Va ser creada per encàrrec de les autoritats públiques, reforçant així el valor dels esports i els jocs olímpics en la cultura de l'època.

Pel que fa al context sociocultural, l'escultura simbolitza els ideals de la societat grega antiga, on la perfecció física i la competició eren molt valorades. En termes de transcendència en la Història de l'Art, aquesta obra ha estat una font d'inspiració per a molts artistes posteriors, especialment durant el Renaixement, i continua sent un referent important del canó estètic clàssic.

DORÍFOR

450-440 a.c

L'escultura Dorífor, també coneguda com a "Portador de la llança", és una obra creada per l'escultor grec Policlet durant l'Etapa Clàssica, entre els anys 450 aC i 440 aC. Aquesta obra representa l'exaltació per l'esport, seguint les proporcions perfectes que Policleto va establir en el seu tractat "Cànon". Realitzada originalment en bronze mitjançant la tècnica de la fosa. Tot i que l'original s'ha perdut, una de les còpies més conegudes es conserva al Museu Arqueològic Nacional de Nàpols, simbolitzant la perfecció física i els ideals estètics de la Grècia clàssica.

L'escultura Dorífor és una escultura de tipus exempta, ja que està completament deslligada de qualsevol fons i es pot observar des de tots els angles. És una figura tridimensional. L'assumpte de l'obra representa un jove atleta grec en actitud de caminar mentre sosté una javelina sobre l'espatlla, simbolitzant l'ideal de bellesa i força física propi de la cultura grega clàssica. L'escultura Dorífor té una textura llisa, fina i polida, esta fet en bronze. Aquesta superfície llisa és juntament amb una sensació de fredor, accentuant la naturalesa del material. La figura mostra frontalitat, però la seva postura en contrapposto permet la multiplicitat de punts de vista, ja que es pot observar des de diversos angles.

El moviment de la postura del jove atleta mostra una dinàmica que crea la il·lusió de moviment real, en què el cos sembla en procés de caminar. La incidència de la llum sobre l'escultura és homogènia i suau, creant un contrast subtil entre les diferents parts del cos i accentuant les formes. L'obra no presenta policromia, ja que es tracta d'una peça de bronze sense aplicació de colors.

L'escultura Dorífor és figurativa, amb un enfocament idealista que busca representar la bellesa arquetípica més que un realisme estricte. La seva anatomia és correcta. No presenta elements d'antinaturalisme ni símbols jeràrquics, sinó que es centra en una representació idealitzada de la figura. La figura transmet concentració i moviment, com si estigués a punt de llançar la javelina.

El tema de l'escultura Dorífor gira al voltant de la llança de javelina, una activitat esportiva que reflecteix l'interès grec per l'esport i la competició.

DORÍFOR

El Dorífor és una de les obres més emblemàtiques de l'escultura grega clàssica i una autèntica manifestació dels ideals estètics i filosòfics de l'època. La seva finalitat és essencialment esportiva i idealitzadora, ja que representa la força, la perfecció física i la destresa dels atletes grecs, valors fonamentals dins de la societat hel·lènica. La seva funció no era només decorativa, sinó també d'exaltació dels ideals atlètics, associats a la bellesa, l'harmonia i la força, elements fonamentals en la cultura grega, especialment en el marc dels Jocs Olímpics i altres competicions atlètiques.

L'escultor Policlet va concebre aquesta obra no només com una representació d'un atleta armat (tal com suggereix el seu nom, que significa "portador de llança"), sinó com un manifest escultòric de les proporcions ideals del cos humà. En aquest sentit, el Dorífor esdevé l'exemple paradigmàtic del cànon de Policlet, un conjunt de regles matemàtiques i geomètriques que establien les proporcions perfectes de l'anatomia humana. L'escultor va recollir aquest estudi en un tractat teòric anomenat "Kanon", en què definia les relacions harmòniques entre les diferents parts del cos. L'obra es caracteritza per l'ús del contrapposto, una innovació escultòrica que dota la figura de dinamisme i naturalitat, trencant la rigidesa pròpia de l'escultura arcaica.

DORÍFOR

El context sociocultural en què es va crear el Dorífor es trobava fortament influenciat pels valors de la Grècia clàssica, on l'educació dels joves ciutadans incloïa el desenvolupament físic com a part essencial de la seva formació. L'exaltació de l'esport i la perfecció física no només era una qüestió estètica, sinó també una expressió de la salut, la disciplina i la virtut moral.

Quant a la seva transcendència en la Història de l'Art, el Dorífor va establir nous estàndards escultòrics i de proporció que van influir profundament en l'art posterior. Durant el Renaixement, artistes com Miquel Àngel es van inspirar en les seves proporcions i en l'estudi de l'anatomia per a obres com el David. Així mateix, en època romana, escultures com l'August de Prima Porta van recuperar la influència de Policlet per dotar les seves figures de la mateixa harmonia i solemnitat.

L'obra, originalment en bronze, no s'ha conservat, però es coneix gràcies a les còpies romanes en marbre que han permès que el llegat de Policlet perduri fins als nostres dies, consolidant el Dorífor com una de les fites més importants de l'escultura clàssica i un referent ineludible en la representació de la figura humana.

VICTÒRIA ALADA DE SAMOTRÀCIA

Aprox. 190 a. C.

Una de les obres més emblemàtiques de l'escultura hel·lenística és la Victòria alada de Samotràcia, creada aproximadament el 190 aC. Aquesta peça, d'autoria desconeguda, estava originalment ubicada al Santuari dels Grans Déus a l'illa de Samotràcia. Actualment, ocupa un lloc privilegiat a l'Escala Daru del Museu del Louvre de París, on continua captivant els visitants amb la seva majestuositat. Elaborada en marbre i realitzada mitjançant la tècnica de la talla, l'escultura representa una de les màximes expressions del dinamisme i el naturalisme característics de l'època.

L'obra retrata a Niké, la deessa alada de la victòria, en una postura plena de moviment i força. Se la mostra dempeus, amb un peu avançat, com si estigués a punt de prendre impuls per caminar o enlairar-se. La seva túnica, cenyida al cos i modelada pel vent, crea un efecte vibrant que reforça la sensació de dinamisme. Les grans ales desplegades cap enrere accentuen encara més aquesta impressió de moviment i majestuositat. Tot i que aquesta figura ha arribat incompleta, ja que falten el cap i els braços, però l'escultura manté intacta la seva força expressiva i monumentalitat. Encara que faltés el cap segurament es sap

Niké és una figura recurrent en la iconografia grega, sovint representada al palmell de la mà en déus com Atenea i d'altres déus de l'Olimp, o a la proa de vaixells, com a símbol de triomfs en batalles navals. En aquesta escultura, es vincula clarament a la victòria marítima, reforçant el seu simbolisme de poder i èxit.

La Victòria de Samotràcia destaca pel seu alt grau de naturalisme. El tractament dels plecs de la roba és excepcional, i els detalls transmet la interacció entre el cos, el vent i el moviment. Aquesta habilitat tècnica no només ressalta la complexitat de la composició, sinó que també transmet una sensació d'equilibri entre el dinamisme i la serenitat pròpia del cànon hel·lenístic. L'ús de la llum és clau: el marbre aspre captura suaument la llum, marcant els volums i creant un efecte visual que sembla donar vida a la figura.

VICTÒRIA ALADA DE SAMOTRÀCIA

La Victòria de Samotràcia destaca pel seu alt grau de naturalisme. El tractament dels plecs de la roba és excepcional, i els detalls transmet la interacció entre el cos, el vent i el moviment. Aquesta habilitat tècnica no només ressalta la complexitat de la composició, sinó que també transmet una sensació d'equilibri entre el dinamisme i la serenitat pròpia del cànon hel·lenístic. L'ús de la llum és clau: el marbre aspre captura suaument la llum, marcant els volums i creant un efecte visual que sembla donar vida a la figura.

La composició vertical de l'obra, amb les ales alçades i els plecs de la túnica que flueixen cap avall, genera un impacte visual que combina lleugeresa i monumentalitat. L'anatomia de la figura és correcta ja que segueix el cànon dels set caps.

L'escultura té una funció clarament commemorativa i mitològica. Es creu que podria haver estat creada per celebrar una victòria naval, possiblement la de Demetri Poliorcetes a la batalla de Salamina contra Ptolomeu Sòter el 306 aC. Aquesta teoria reforça la vinculació de Niké amb el món militar i marítim, tot simbolitzant la protecció divina i el triomf.

VICTÒRIA ALADA DE SAMOTRÀCIA

La Victòria de Samotràcia va ser creada durant un període de transició cultural, marcat per la decadència de la cultura grega clàssica i en un procés de romanització.

Tot i que els seus antecedents són incerts, es sap que l'obra pertany a l'Escola de Rodes, famosa per altres grans escultures com El Laocoont i els seus fills, que comparteixen el mateix esperit dramàtic i virtuositat tècnica. La seva influència ha transcendit els segles, inspirant artistes i escultors de totes les èpoques que busquen captar el moviment, el realisme i la força emocional en les seves creacions.

La Victòria alada de Samotràcia és molt més que una obra d'art; és un testimoni de l'habilitat tècnica i la sensibilitat artística dels creadors hel·lenístics. Amb el seu dinamisme, naturalisme i simbolisme profund, aquesta escultura continua sent una de les representacions més extraordinàries de la victòria i el triomf en la història de l'art. La seva transcendència no només resideix en la seva funció original, sinó també en la capacitat de commoure i inspirar generacions al llarg del temps.

TORO FARNESE

150 a.C

El Toro Farnese és una obra d'estil grec creada durant l'època hel·lenística, al voltant de l'any 150 aC, pels ermans escultors Taurisc de Tralles i Apol·loni de Tralles. Actualment es conserva al Museu Arqueològic Nacional de Nàpols, Itàlia, i és una còpia en marbre de l'original de bronze.

Es tracta d'una escultura exempta i un grup escultòric, que inclou un gos, un bou i tres figures humanes. Representa una escena complexa que narra el càstig de Dirce, esposa de Licos, per part dels bessons Zetos i Amfion, fills d'Antíope. Aquesta, víctima dels maltractaments de Dirce, és venjada pels seus fills lligant la seva opressora a un toro salvatge en un acte tràgic que combina redempció i justícia implacable.

En l'anàlisi formal, la textura de l'escultura es percep dura, freda i rugosa, ja que es pot veure com no és gaire polida. La composició transmet molt moviment, especialment en els plecs de la roba i la lluita de les persones mentre sostenen el bou.

En quant a la llum es veu les seves pells il·luminades junt al contrast dels plecs de la faldilla de la dona i les ombres profundes de la part del altar.

Cal destacar, que és tracta d'una obra monocromàtica, amb un sol color.

Pel que fa als elements no formals, aquesta és una escultura figurativa que representa persones reals, tot i que aquestes són idealitzades, ja que es pot apreciar que anatòmicament són cosos molt idealitzats i que estan en postures poc reals i incòmodes, molt treialitzades molt típic de l'estil hel·lenístic

TORO FARNESE

A banda, es percep simbolisme, ja que el càstig de Dirce simbolitza la redempció de la injustícia.

En quant a les proporcions anatòmiques són correctes, amb una musculatura molt definida que destaca la força dels senyors. A nivell emocional, en el rostre de Dirce s'aprecien la por i el patiment, mentre que els altres personatges transmeten tensió, en quant al bou es pot veure empenyat.

En quant al tema de l'obra, és mitològic. Està basat en una llegenda grega, per això té una funció decorativa.

Les obres que es van inspirar en el Toro Farnesio va ser: El fresc de la Casa dels Vettii a Pompeia s'inspira en aquesta mateixa escena, demostrant la influència i el prestigi del Toro Farnesio al llarg del temps.

En conclusió, aquesta obra és de les escultures més importants de l'escultura grega hel·lenística gràcies a la seva monumentalitat i expressivitat.

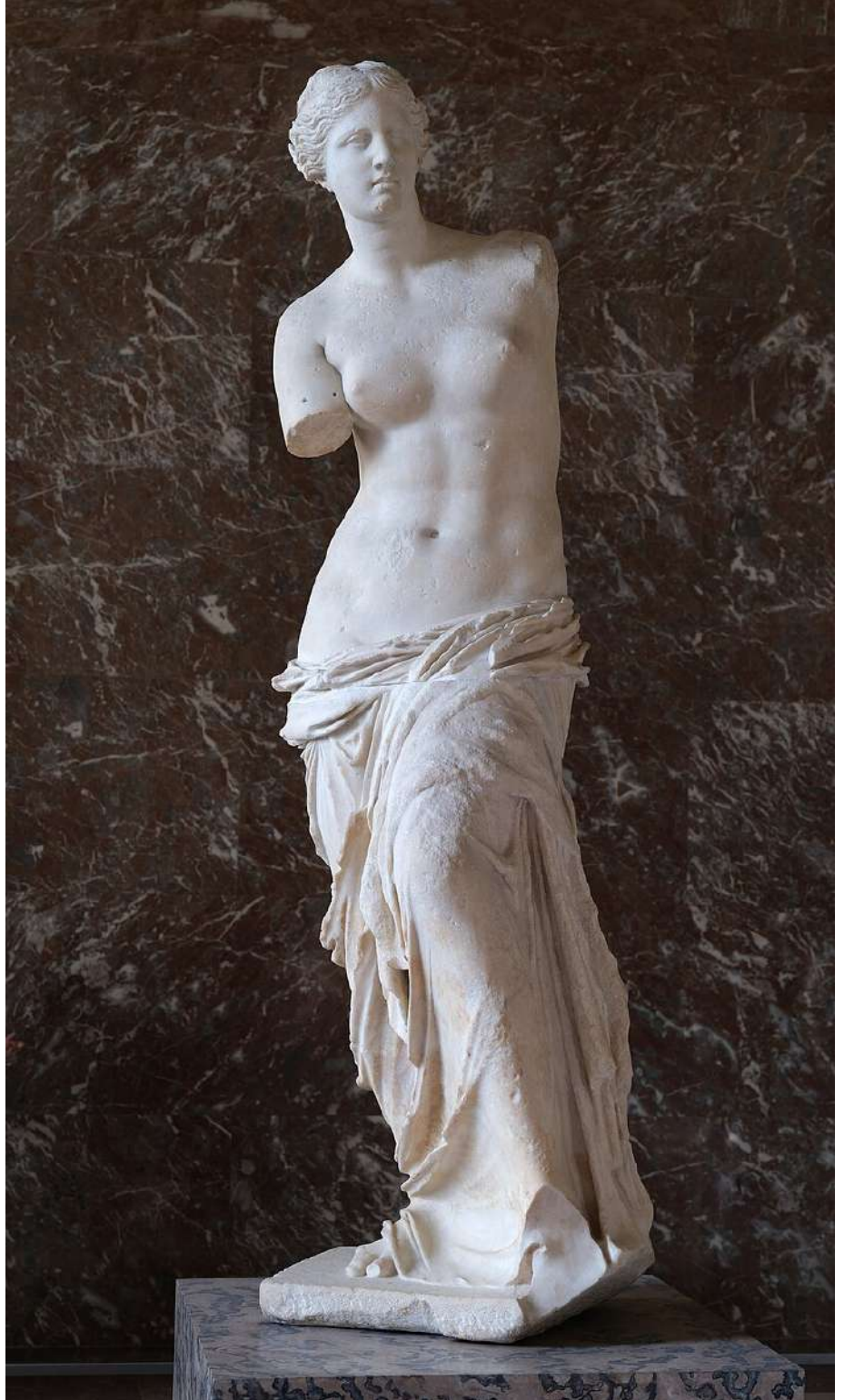
La seva influència perdurà al llarg del temps, inspirant altres creacions i mantenint-se com un referent imprescindible de l'art clàssic.

AFRODITA DE MILO

130 a.C. - 100 a.C.

La Venus de Milo, creada per Alejandro de Antioquía entre els anys 130 a.C i 100 a.C, és una obra emblemàtica de l'art grec clàssic. Es tracta d'una escultura esculpida en marbre blanc que representa la deessa Afrodita, símbol de l'amor i la bellesa. Aquesta peça és una mostra de la cerca de l'idealisme propi de l'època, que buscava plasmar la perfecció en les proporcions i la serenitat en les expressions.

La Venus de Milo és una escultura exempta i de volum rodó, concebuda per ser observada des de múltiples perspectives. Encara que la seva postura és vertical i serena, s'aprecia una subtil sensació de moviment gràcies al drapejat que envolta els seus malucs. Aquest moviment fictici reforça l'harmonia i l'equilibri de la peça, un altre aspecte destacat del període clàssic.

AFRODITA DE MILO

Originalment policromada, la peça actualment presenta la textura llisa, fina i polida pròpia del marbre treballat. La seva sensació de fredor i la incidència homogènia de la llum contribueixen a destacar les corbes suaus del cos de la deessa. A nivell expressiu, transmet calma i elegància, amb una mirada que sembla dirigir-se a un punt concret, emfasitzant la seva naturalesa mitològica i divina. Amb una finalitat clarament mitològica i decorativa, la Venus de Milo s'inscriu en el context cultural grec on la representació de deïtats tenia una doble funció: exaltar la bellesa i reforçar la connexió amb els mites fundacionals. El seu estat actual, amb les extremitats incompletes, no minva la seva importància, sinó que genera una aura de misteri que ha fascinat artistes i estudiosos al llarg dels segles.

Aquesta obra és una de les peces més reconegudes del Museu del Louvre i un referent universal en la Història de l'Art, influenciant nombroses obres posteriors per la seva perfecció formal i el seu simbolisme. La seva transcendència és testimoni del geni creatiu de l'època i de l'atenció a la bellesa que caracteritzava la producció artística grega.

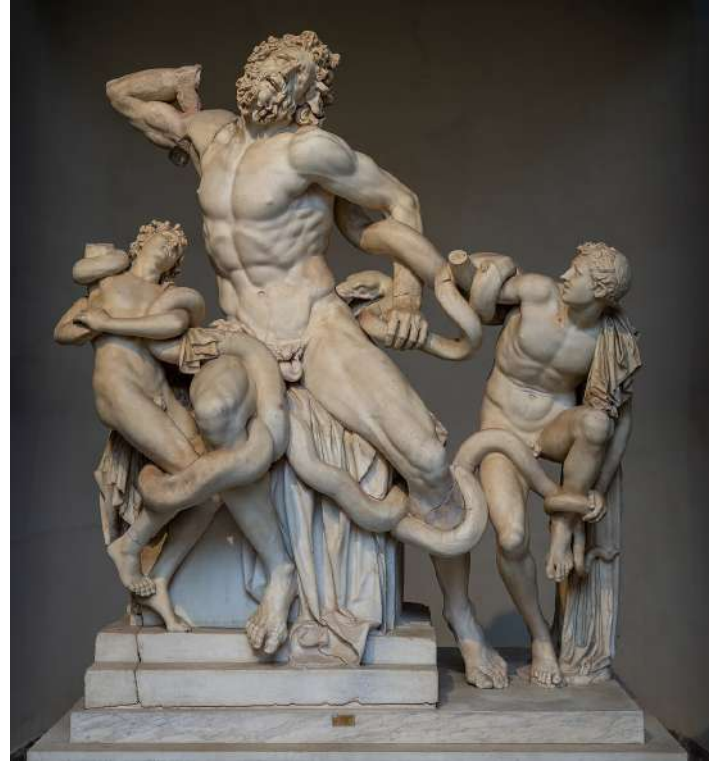

LAOCOONT I ELS SEUS FILLS

40-30 a.C

Laocoont i els seus fills és una de les escultures més destacades de l'època hel·lenística, creada entre el 40 i el 30 aC pels escultors Atenodor, Polidor i Agesandre, originaris de l'illa de Rodes. En el moment que s'elaborava l'obra, Grècia vivia un període de transició entre l'època hel·lenística i l'inici del domini romà.

Tot i que Roma ja tenia molta influència, en aquesta escultura es mostra la forma amb la que continuaven mantenint les característiques pròpies de l'art hel·lenístic, com el dramatisme, el moviment intens, l'expressivitat i un gran detall anatòmic.

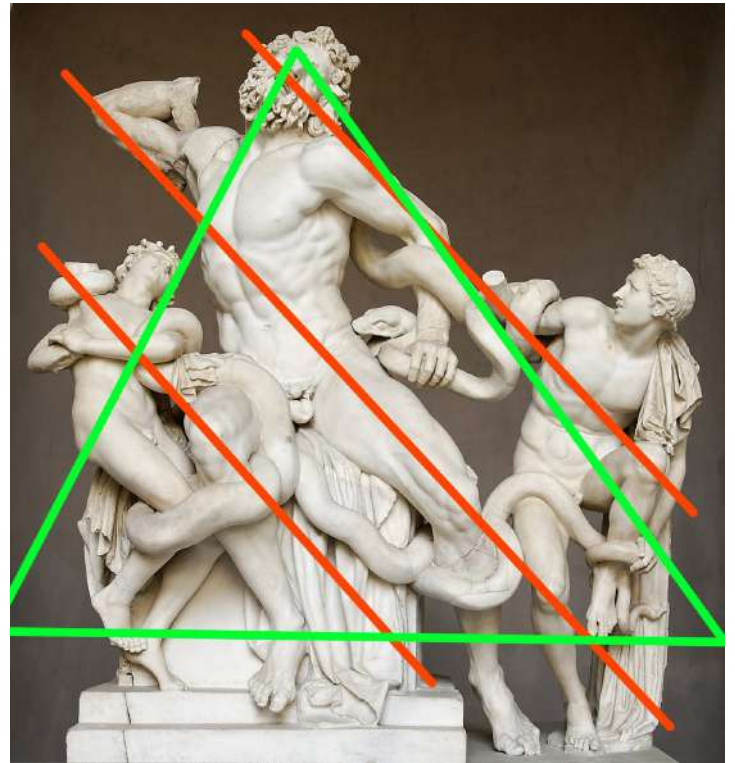

Com moltes altres obres gregues, l'original estava feta amb bronze, però, malauradament, no s'han conservat. Les versions que podem veure a l'actualitat són còpies romanes fetes de marbre. Aquesta escultura, com altres realitzades amb aquest material, presenta una superfície llisa, fina i polida, tot i que en zones com la barba i les serps la textura és més rugosa per destacar-ne els detalls. Actualment, una de les còpies més conegudes es troba als Museus Vaticans. Una altra rèplica, creada al segle XVI pel renaixentista Baccio Bandinelli, es conserva al Museu Uffizi de Florència.

Aquesta escultura, feta amb la tècnica d'esculpir en marbre, representa un episodi tràgic de la Guerra de Troia narrat a l'"Eneida" de Virgili. Laocoont, sacerdot troià, va advertir els seus compatriotes i el rei Príam que el cavall de fusta dels grecs era una trampa. Però aquesta valentia li va portar diverses conseqüències, ja que el déu Apol·lo, contrari als troians, va enviar dues serps marines per atacar-lo a ell i als seus fills. L'escena mostra el moment en què Laocoont lluita desesperadament per salvar-los. Les expressions facials, la tensió dels cossos i la força de les serps transmeten patiment, lluita i impotència davant un destí inevitable.

LAOCOONT I ELS SEUS FILLS

Un dels fets més destacats de l'escultura és la precisió amb què es representen els cossos, ja que això contribueix al realisme anatòmic de les figures. Els escultors van aplicar el cànon dels set caps per aconseguir cossos proporcionats, però alhora van evitar la simetria, cosa que transmet una sensació molt més natural i realista per fer que els cossos semblessin més naturals i vius. A més, el dinamisme de l'escena, amb cossos contorsionats i en moviment, és un clar exemple de l'art hel·lenístic. Tot està pensat per donar vida a l'obra, des de les postures frenètiques fins al moviment dels cabells, les serps i els plecs de les robes.

El joc de llums i ombres que es crea a la superfície del marbre és un altre element molt important. Detalls com els plecs de la roba, el moviment dels cabells o la torsió de les serps també contribueixen a donar profunditat i dinamisme a l'escena.

Aquesta escultura representa una escena mitològica molt tràgica i, alhora, va adoptar una funció decorativa. Va ser descoberta el 14 de gener de 1506 a Roma, concretament a la Domus Aurea de Neró, al turó Esquilí.

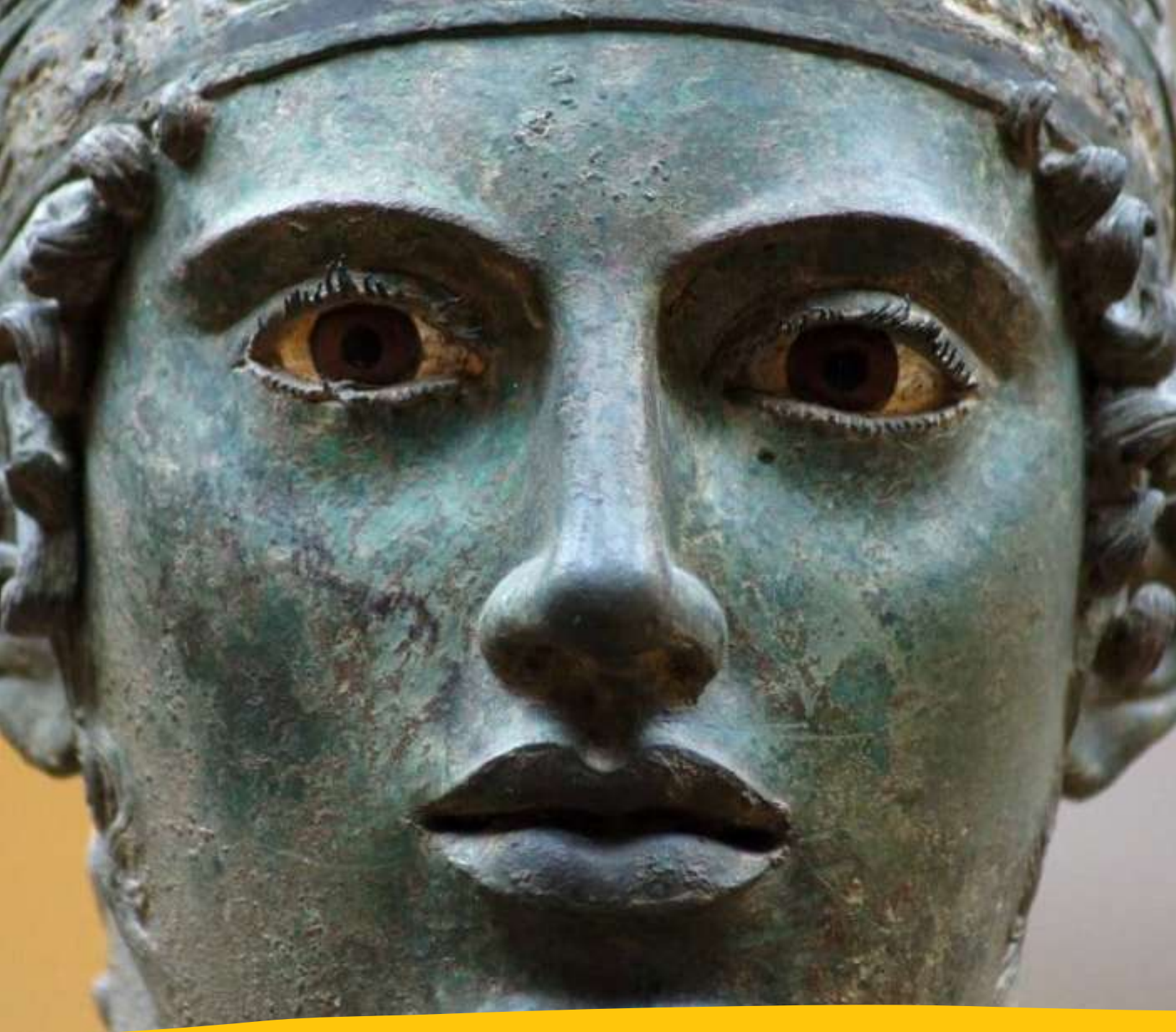
LAOCOONT I ELS SEUS FILLS

Quan es va trobar, li faltaven algunes parts importants, com els braços drets de Laocoont i d'un dels fills, a més de parts de les serps. Miquel Àngel va suggerir una restauració amb el braç del pare flexionat, i anys més tard, Baccio Bandinelli en va fer una còpia completa amb aquesta modificació per al papa Lleó X i aquesta versió és la que actualment es pot veure al Museu Uffizi de Florència. Amb el temps, altres escultors també hi van fer adaptacions.

Durant el període en què es va crear, Grècia estava en plena influència de l'Imperi d'Alexandre el Gran i estava a punt de ser dominada per Roma. Aquesta escultura, juntament amb altres com el Nike de Samotràcia o el Tors de Belvedere, exemplifica l'obsessió per capturar el moviment i la perfecció anatòmica.

Després del seu redescobriment al segle XVI, l'escultura va tenir un gran impacte en el Renaixement. Tot i que els seus autors no són gaire coneguts, l'obra va aconseguir inspirar molts artistes com Miquel Àngel que admiraven la forma magistral com es representaven els cossos i el moviment que trasnmetien. És un clar testimoni de l'excel·lència de l'art hel·lenístic i del seu llegat al llarg de la història.

**EDICIÓ A CÀRREC DE L'ALUMNAT
D'HISTÒRIA DE L'ART DE 4T D'ESO:**

E. Z.	J. M.
L. H.	L. G.
E. I.	J. M.
A. G.	A. M.
M. A.	Z. E.

anselm clavé

Infantil - Primària - Secundària

Mollet del Vallès

FEBRER DE 2025